

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **JUDr. J.T.**
advokát ev. č. xxx, se sídlem xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní tř. 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 9. 10. 2023, č. j. P 16/2023-0017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Představenstva České advokátní komory (dále též „žalovaná“ nebo „komora“), kterým byl podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) žalobci pozastaven výkon advokacie, neboť se žalobce podle usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územního odboru Břeclav, oddělení hospodářské

Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

kriminality, ze dne 10. 5. 2023, č. j. KRPB-167143-233/TČ-2020-060481 (dále jen „usnesení“) měl dopustit neoprávněného nakládání s prostředky tří klientů v celkové výši 1 138 462,45 Kč. K tomu žalovaná poukázala na § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii a § 40 odst. 3 téhož zákona ve spojení s § 17 zákona o advokacii a článkem 4 Pravidel profesionální etiky advokátů (poznámka: doplnit číslo předpisu) a uvedla, že i jednorázové jednání tohoto typu je jednoznačně způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon advokacie. Nadto opakování protiprávního jednání a výše škody zvyšují závažnost daných jednání a tím spíše ohrožují důvěru v řádný výkon advokacie žalobcem.

2. Z odůvodněnou žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že komora při svém rozhodování uvážila, jak předpoklady pro zápis do seznamu advokátů, a sice bezúhonnost uchazeče dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii, tak taxativně vymezené důvody k pozastavení výkonu advokacie dle § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona, otázku důvěry vlastních klientů, ale i důvěry komory, která vykonává veřejnou zprávu na úseku advokacie dle § 40 odst. 3 citovaného zákona, a obecnou důvěru společnosti a všech potenciálních klientů. Žalovaná dále poukázala na povinnost vykonávat advokacii řádně a vyšší právní a etické nároky, které jsou na advokáty kladeny nejen v rámci jejich profese, ale i v jejich běžném životě dle § 17 zákona o advokacii a čl. 4 Pravidel profesionální etiky advokátů. Dle žalované je žalobce trestně stíhán právě pro typický příklad velmi závažného, nesvědomitého, nečestného a nepoctivého jednání advokáta, jímž je zpronevěra na úkor klientů nebo jiných osob. Žalovaná též zohlednila, že není orgánem činným v trestním řízení a nerozhoduje o vině žalobce, ale pouze zjišťuje, zda skutečnosti nasvědčují tomu, že advokát dopustil stíhaného úmyslného trestného činu a ohrožuje důvěru řádný výkon advokacie. Přesto, že u skutků ve věci L. D. (dále též „skutek č. 3“) žalobcem předložené listiny do jisté míry zpochybňují důvodnost jeho trestního stíhání, pak u dalších dvou závažnějších skutků ve věci V. S. (dále též „skutek č. 1“) a ve věci A. L. (dále též „skutek č. 2“) tomu tak není a vysvětlila důvody svého stanoviska. Žalovaná vzala rovněž v úvahu časový odstup od hlavní části skutkových dějů a skutečnost, že u skutku č. 1 a č. 2 následky jednání žalobce dosud nebyly odstraněny, takže protiprávní stav ke dni rozhodování komory trvá.

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná při hodnocení důkazů vycházela v podstatě pouze z usnesení policie a jeho obsah opsala. Uvedla, že nerozhoduje o vině advokáta a pouze zjišťuje naplnění ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, a ačkoli sama zjistila, že u skutku č. 3 je zpochybněna důvodnost trestního jednání, tuto skutečnost nijak nezohlednila ve svém rozhodnutí. Dle žalobce rovněž žalovaná nezohlednila, že k domnělým skutkům mělo dojít v období roku 2014 a 2015, což je velmi dlouhá doba od spáchání a není tedy jednoduché podávat podrobná vysvětlení ke skutkům, které jsou mu kladeny za vinu.
4. Ke skutku č. 1 žalobce konstatoval, že byl vyslechnut a podal obšírné vysvětlení. Zdůraznil, že nikdy nejednal v rozporu s pokyny klienta a plnil za něho závazky, které mu vznikly. K tomu poukázal na protokol o jeho výslechu, které byl žalované zaslán jako důkaz.
5. Ke skutkům č. 2 a č. 3 žalobce uvedl, že doposud nebyl policií vyslechnut, nicméně u skutku č. 3 policii předložil listiny, které dokladují, že k uvedenému trestnímu jednání dojít nemohlo, neboť jednal v souladu s pokyny klienta L. D. O zastavení trestního stíhání ohledně tohoto skutku dosud nebylo rozhodnuto, ačkoli k tomu byla policie, resp. státní zastupitelství vyzváni.
6. Ke skutku č. 2 žalobce dále tvrdil, že situace bude stejná, avšak doposud nemá k dispozici veškeré doklady, a to z důvodu dlouhé doby, která od domnělého jednání uplynula, a rovněž z důvodu, že dvakrát změnil sídlo svojí kanceláře a delší nemoci, což policii dokládal. Tohoto klienta dlouhodobě zastupoval, nevznikl mezi nimi žádný problém ohledně důvěry, předložil seznam spisů, ve kterých klienta zastupoval. Daného klienta zastupoval dlouhodobě, plnil za něj závazky, vždy jednal v souladu s jeho pokyny. Žalobce dále poukázal na dohodu o ukončení právního zastupování a Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

provedené vyúčtování, které žalované i policii předložil. Pochybnosti žalované, zda měl nárok na odměnu ve výši 200 000 Kč a DPH považoval za spekulace. Žalovaná nevycházela z listinných důkazů, neboť nevyžádala spis klienta. Z něj je zřejmé, jakou činnosti pro klienta prováděl a kolik úkonů právní služby realizoval. K předání částky 262 774 Kč klientovi bohužel nedošlo, neboť klient u sebe neměl občanský průkaz. Dle žalobce i v tomto ohledu žalovaná spekuluje, že klientovi mohla být částka zaslána poštovní poukázkou. Žalobce to zvažoval, ale s ohledem na to, že klient neměl k dispozici občanský průkaz, nemohl by si tak částku vyzvednout. Proto se žalobce obrátil na notáře, bohužel i tato možnost byla vyloučena, protože by k tomu samotný klient musel dát souhlas.

7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné a nepřezkoumatelné zrušil a postupem podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované.

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Zdůraznila, že je žalobce stíhán pro zločin z pronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. b), d) trestního zákoníku (poznámka soudu – zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, dále jen „trestní zákoník“), jehož se podle usnesení policie měl žalobce dopustit neoprávněným nakládáním s prostředky tří klientů v celkové výši 1 138 462,45 Kč. Uvedené velmi závažné jednání podstatným způsobem dopadá na důvěryhodnost žalobce a zprostředkovaně i na důvěryhodnost advokátního stavu. Dle žalované morální a etickou úroveň advokátů veřejnost pečlivě sleduje a komentuje. Výrazně to platí právě pro případy, kdy advokát zpronevěří klientovi peníze.
9. K námitce, že žalovaná vycházela v podstatě pouze z usnesení policie, přičemž jeho obsah opsala žalovaná uvedla, že právě z usnesení zjišťovala, zda obsahuje skutečnosti nasvědčující tomu, že se žalobce dopustil zde popsanych jednání. Výrok usnesení pak v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla v plném znění, aby nemohly být pochyby, jaké skutky žalobce byly důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Určité pochybnosti o důvodnosti stíhání pro skutek č. 3 nemůže mít žádný vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí ohledně dvou dalších skutků, jež jsou podstatně závažnější. O tom svědčí v usnesení uvedené skutečnosti popisující, jak se žalobce stíhaného jednání dopustil, jak žalovaná zdůvodnila na straně 8 svého rozhodnutí. Není pravdou, že by nezohlednila časový odstup od stíhaných skutků, jak vyplývá z předposledního odstavce strany 8 žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož citovala. Je obtížně pochopitelné, že žalobce po více než 7 měsících od zahájení jeho trestního stíhání neměl k dispozici veškeré podklady ke skutku č. 2, jak v žalobě uvádí. Žalobce zjevně nechce pochopit své pochybení, spočívající v tom, že klientovi skutku č. 1 nezaslal částku 262 774 Kč, když argumentuje tím, že tento jeho klient neměl občanský průkaz a nemohl by si tuto částku vyzvednout, pokud by mu byla zaslána poštovní poukázkou. Pokud by se žalobci vrátila jako nepřevzatá částka, kterou by klientovi skutku č. 1 zaslal poštovní poukázkou, měl by žalobce tuto částku složit do soudní úschovy, čím by svůj závazek splnil.
10. Žalovaná dále poukázala na to, že je samosprávnou stavovskou organizací, která zároveň vykonává veřejnou správu na úseku advokacie. Trestní stíhání advokáta pro zločin zpronevěry prostředků jeho klientů je i v případě žalobce důvodem, aby nemohl vykonávat advokacii přinejmenším do doby pravomocného skončení tohoto trestního stíhání. Skutečnosti nasvědčují tomu, že se žalobce popsanych jednání dopustil přinejmenším ke škodě klientů skutku č. 1 a č. 2. K tomu žalovaná poukázala na počet případů, v nichž měl žalobce protiprávně nakládat s peněžními prostředky klientů, výši těchto prostředků a měla za to, že uvedené zcela nepochybně ohrožuje důvěru v další řádný výkon advokacie žalobcem ve smyslu § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii. Poukázala rovněž na to, že advokát, jemuž byl výkon u advokacie pozastaven, může vykonávat jakékoli jiné neregulované povolání, včetně právnických profesí. Žalobou napadené rozhodnutí sice žalobce profesně omezuje, není však překážkou pro jinou výdělečnou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

11. Závěrem žalovaná vyslovila podiv nad tvrzením žalobce, že neměl možnost ke vznesenému obvinění v rámci trestního řízení vyjádřit, neboť nebyl ke skutkům č. 2 a 3 vůbec vyslechnut, když v příloze vyjádření ze dne 28. 7. 2023 zaslal žalobce žalované jednak svou stížnost ze dne 14. 7. 2023 proti usnesení policie, a dále svůj návrh ze dne 18. 7. 2023 na zastavení trestního stíhání. V těchto podáních se žalobce vyjadřuje ke všem třem skutkům, přičemž zejména argumentace ke skutku č. 3 je velmi podrobná.
12. Podle žalované žaloba neobsahuje v žádném z žalobních bodů důvody, pro které by bylo žalobou napadené rozhodnutí nezákonné nebo správní řízení trpělo takovými vadami, pro něž by mělo být zrušeno.
13. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud o věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
15. Žalobcem navržené důkazy jsou součástí spisového materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vždy vychází, důkaz spisy jednoho z klientů žalobce byl navrhován již ve správním řízení, provedení navržených důkazů by tak i v tomto ohledu bylo nadbytečné z důvodů uvedených níže.
16. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii *komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, obrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.*
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť její důvodnost by mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího.
20. Podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích zabývali podstatou námitek žalobce a vysvětlili, proč je nepovažovali za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádali s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavili právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38).
21. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) lze připomenout jeho rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79 bod 23, z něhož se podává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazena těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelností Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně lze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „vykládán ve svém skutečném smyslu, to je jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvod, pro které bylo vydáno „(Usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, číslo 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí výslovně reagovat na každou dílčí námitku v rovině věcného posouzení může vystavit vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomeneli správní orgán námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

22. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že žalovaná těmto požadavkům dostala. Je tomu tak proto, že své závěry argumentačně vystavěla na podkladech spisového materiálu, které označila, a za použití právních předpisů, které přílehavě dopadají na skutkový stav zevrubně popsany v odůvodnění rozhodnutí (str. 1 až 4 rozhodnutí). Žalovaná neopomenula zaznamenat ani průběh správního řízení, procesní (ne)aktivitu žalobce a důkazy, které byly v rámci správního řízení provedeny, včetně vyjádření žalobce a příloh, které k nim připojil. Přičemž je z odůvodnění rozhodnutí žalované zjevné, že se i touto obranou žalobce zabývala (str. 4 až 7 rozhodnutí). Z její argumentace je zjevné, proč považovala námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, proč je nepovažovala za důvodné a nemohly obstát. Na žalobou napadené rozhodnutí tak nelze nahlížet na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nelze je ani považovat za nesrozumitelné, neboť nepostrádá základní zákonné náležitosti, lze z něj seznat o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí je v souladu s jeho odůvodněním a obsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností za použití důvodů, které jsou ve vztahu k výroku rozhodnutí jednoznačné.
23. Ze stejných důvodů soud nemohl vejít na tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí proto, že žalovaná při hodnocení důkazů vycházela z usnesení a jeho obsah opsala do svého odůvodnění. K tomu je třeba připomenout znění ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, které vymezuje podmínky, za nichž žalovaná může přistoupit k pozastavení výkonu advokacie u advokáta. Mezi účastníky není sporu o tom, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin (činy). Je proto souladné se zákonem, pokud žalovaná při zkoumání splnění těchto podmínek vyšla ze základního podkladu, jímž je v projednávané věci právě usnesení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je přitom zjevné, že převzetím textu usnesení byla žalovaná vedena snahou co nejvěrněji popsat skutkový stav, pro který bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Žalovaný tedy nepochybila, pokud podstatnou část tohoto usnesení do svého rozhodnutí převzala. Za významné soud považuje, že žalovaná v usnesení uvedené skutečnosti vážila a posuzovala, zda tyto postačují pro závěr o ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie žalobcem, či nikoli.
24. Pokud žalobce dále tvrdil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí proto, že žalovaná nezohlednila důvodnost jeho trestního stíhání u skutku č. 3, a skutečnost, že k domnělým skutkům mělo dojít v letech 2014 a 2015, je jeho tvrzení v rozporu s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z něj je totiž zcela zřejmé, že se žalovaná touto obranou žalobce uplatněnou již v průběhu správního řízení zabývala. Ve vztahu ke skutku č. 3 uvedla, že listiny předložené žalobcem do jisté míry zpochybňují důvodnost jeho trestního stíhání, ale u dalších dvou závažnějších skutků tomu tak není (str. 8 rozhodnutí). Stejně tak vzala v úvahu čas, který od hlavních částí skutkových dějů uplynul. Při vědomí časového odstupu (osm, respektive devět let) ale zohlednila, že šlo o velmi závažná porušení povinností advokáta, přičemž u prvních dvou skutků následky jednání žalobce dosud nebyly odstraněny, takže protiprávní stav trvá. Nepřehlédla ani vyjádření klienta žalobce A. L., který uvedl, že se ještě v letech 2021 a 2022 žalobce dotazoval, jak to s vymáháním jeho pohledávky vypadá (str. 8 rozhodnutí).
25. Soud proto ani těmto konkrétním tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nemohl přisvědčit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

26. Pro úplnost soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2005 č. j. 4 As 41/2003-72, dle kterého „žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, případně důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin“. Žalovaná i této judikatuře dostála, neboť kvalitu ani důvodnost vzneseného obvinění neposuzovala a vyšla z toho, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin.
27. K žalobním námitkám, v nichž se žalobce vyjadřoval k jednotlivým skutkům, soud opětovně poukazuje na výše zmíněný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 4 As 41/2003 a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z něj se podává, že žalovaná plně respektovala znění § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii a judikaturu NSS, neboť nijak neposuzovala kvalitu ani důvodnost vzneseného obvinění, ale vyšla z toho, že bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin a jaký. Uvedená tvrzení žalobce, která v obdobné podobě uplatnil již v průběhu správního řízení, proto nemohla být pro žalovanou relevantní, neboť jí nepřisluší posuzovat postup orgánů činných v trestním řízení, případně činit závěr o tom, zda mělo dojít k zastavení trestního stíhání, či nikoliv.
28. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce o „spekulaci“ žalované ohledně předání výše citované částky nebo o nároku žalobce na odměnu za poskytnuté právní služby. Podle stanoviska soudu žalovaná pouze uvedla jiný možný způsob splnění závazku žalobce vůči klientovi. Žalovaná nebyla povinna vyžádat si spis klienta žalobce a posuzovat ukončení zastupování a provedené vyúčtování, neboť předmětem řízení nebyl přezkum zákonnosti vyúčtování poskytnuté právní služby žalobce vůči klientovi, ale posouzení, zda byla naplněna skutková podstata ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.
29. Pro úplnost soud poukazuje na kontext celého žalobou napadeného rozhodnutí. Z něj je totiž zřejmé, že se otázkou naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii žalovaná velmi pečlivě zabývala, zohlednila přitom povinnosti, které zákon o advokacii a stavovské předpisy na advokáta klade (§ 5 odst. 1 písm. d), postavení advokáta z titulu jeho profese a jeho odpovědnost vůči klientovi, ale i vůči komoře jako stavovské organizaci, ke které je vázán spolu s ostatními advokáty obecně závaznými právními předpisy a předpisy stavovskými, jakož i samotnou povahu skutku, pro nějž je žalobce stíhán. Žalovaná přitom uvážila, že její pochyby u skutku č. 3 nemohou zvrátit zjištění ohledně závažnějších skutků č. 1 a č. 2, přihlédla k tomu, že se jedná o četné případy a zohlednila i výši zpronevěřených prostředků. Soud posouzení žalované (str. 7 až 9 rozhodnutí) plně přisvědčuje a ve shodě s ní zdůrazňuje, že je žalovanou akcentované neoprávněné nakládání s finančními prostředky klientů advokátem velmi silně vnímáno odbornou i laickou veřejností jako podlamující důvěru stávajících a potencionálních klientů, ale také třetích osob, v řádný výkon advokacie advokáty. Rovněž dobu trvání pozastavení výkonu advokacie žalobce žalovaná stanovila souladně se zákonem do pravomocného skončení trestního řízení.
30. Námitky nejsou důvodné.

Závěr a náklady řízení.

31. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K.N.